

akkora
nektől,
kának
ember,
helye
nkább
árosa.)
rusban
t tár-
Ugy a
fiata-
atokat
kedves
riszon-
ismét
y fel-
tással,
y né-
kedves
Jenő.
nkivül
nyben
Szép
Rosz-
ország
képes
«-ban
lenhet
s nem
t iga-
k köl-
Az el-
óhíva-
enma-
krhoz
javára
nem
annál
yáron,
érnek.
még a
gyön-
a friss
gyi le-
argit
s elis-
»*Kis*
lonkát
is köl-

zmre-

ada-
csi.m-épület.
en.

A TENGERÉSZ BUCSUJA. (Lásd. a 284 lapon.)

MINOTAURUS.

— Mese a görög hajdanból. —

Irta Szidi néni.

(Folytatás.)

MEDEA sejtette a király szelid érzelmeit, és bár Egeusnak a szive sugallta, hogy itt áll előtte az ő tulajdon édes fia, Ethra gyermeke, aki eljött édes atyjához: ő, a királyné, nem engedte, hogy ezek a természetes érzelmek megnyilatkozzanak a királyban. Ismét valamit sugott a fejedelmi apának és varázs-szóval arra kényszerítette, hogy mindent rossz színben lásson, annyira, hogy Egeus végre elhatározta: megitatja Thezeussal a mérgezett bort.

— Fiatal ember, így szólt, légy üdvöz! Büszke vagyok, hogy vendégszeretetet tanusithatok így ifju hősnek. Idd meg a kedvemért e serleg tartalmát. Telve van az, mint látod, drága óborral, melyből csak az iszik, aki méltó rá. Senki nem érdemelte ezt jobban, mint te!

Ezt mondván, Egeus király fölemelte a serleget az asztalról, hogy oda nyujtsa Thezeusnak. De részint elgyöngülése következtében, mert mégis csak szomorú dolognak tünt föl neki kioltani így ifju életet — másrészt pedig, mert kétségkívül bölcsőbb volt Egeusnak a szive, mint a feje — elrémült attól, amit tenni akart. Mind ez annyira felizgatta, hogy reszkető kezében a serlegből a bornak tetemes része kiömlött. Az egyik rokon, félve, hogy kárba vész az egész drága

méreg, serkenteni akarta a király elhatározását s ezt sugta neki oda:

— Kételkedik Felsőged, hogy bűnös ez az idegen ifju? Ott van oldalán a pallos, mellyel gyilkolni készült. Hadd izlelje már a bort, mert nyomban véghez is viszi gonosz szándokát! — Ilyenek hallatára Egeus király az ő szivéből kitépett minden könnyöletes érzést. Csak azt tudta már most, hogy ez az ifju ember rászolgált a halálra. Főlegyenesedett trónjában, biztos kézzel nyujtotta feléje a serleget és szigorú tekintettel nézett végig rajta; mert mégis sokkal nemesebb jellemű volt, semhogy képes lett volna csalfa mosollyal megölni még árulkodó ellenét is.

— Igyál! mondá oly kemény hangon, mint aminővel a bűnösöket szokta halálra itélni. Megérdemelted tőlem az ilyen bort! — Thezeus kinyujtá kezét, hogy elfogadja a végzetes italt. De még mielőtt hozzá nyult az ifju, Egeus ismét remegésbe esett. Szeme az arany markolatú pallosra tévedt. Vissza kapta kinyujtott kezét.

— Ez a pallos! . . . kiáltá. — Hogyan jutottál te ehhez a palloshoz?

— Atyámnak volt a fegyvere, felelé Thezeus bánatos hangon. És ezek voltak a sarui, mondá, a lábára mutatva. Jó édes anyám — Ethra a neve — már gyermek-koromban elmondta emnek e kard történetét. Még csak egy hónapja mult, hogy el bírtam mozditani a nehéz szirtkövet. Kiemeltem rejtekéből a pallost és a sarut, és eljöttem Athénébe, hogy fölkeressem atyámat.

A király e szókra megrendült.

elhajít
lépett
ölelje
királyi
az Eth

Nin
nak un
dogok
rohant
idézte
multár
hallott
a tüze
kigyó
kozva
palotá
csak
magáv
a kor
gább
féle e
a keze
kocsija
a kigy
velök

A k
gését.
a bösz
vissza
népe
látván
athéne
tak a
Medea
szakas
azokna
rázó s
rének

— Fiam! Fiam! kiáltá, és messzire elhajítva magától a serleget, ingadozva lépett le trónjáról, hogy karjai közé ölelje gyermekét. Thezeus némán dőlt királyi atyja keblére. — Ugy van! Ezek az Ethra szemei! Ó az! Az én fiam!

Nincs arról hír, mi történt a királynak unoka-öcséivel. De Medea, mikor a dogoknak ezt az új fordulatát látta, kirohant a teremből és szobájában fölidézte a gonosz szellemeket. Nehány percz multán már éles kigyó-sziszegésnek neszt hallotta ablaka előtt; ott állt meg éppen a tüzes kocsija, előtte négy óriás szárnyas kigyó türelmetlenül tekerdőzve-bontakozva a levegőben és farkukat még a palotánál is magasabbra lóditva. Medea csak addig időzött ott, míg elvihette magával a fiát és mellesleg elsenhette a korona ékszereit a királynak legdrágább ruháival együtt és még mindenféle egyéb értékes holmit, ami éppen a keze ügyébe esett. Azután felszállt a kocsijába és ostorával nagyot csördítve a kigyók feje közé, magasan emelkedett velök a város fölé.

A király meghallotta a kigyók sziszegését, az ablakhoz rohant és oda kiáltotta a bős boszorkánynak, hogy soha többé vissza ne merjen jönni. Athéne egész népe künn volt és nézte a csodálatos látványt. Örömrivalgás támadt, midőn az athénebeliek látták, hogy megszabadultak az ármányos gonosztól. Mérgében Medea majd megpukkadt, szisszent, és szakasztott úgy mint a kigyói, tán még azoknál is undorítóbban, vadul szikrázó szemmel nézett alá a tüzes szekerek sziporkázó lángjai közül és rázta

ökölre szorított két kezét a tömeg felé, mintha megannyi átkot szórna a fejére. De közben önkénytelen kihullajtott kezeiből sok ezer gyémántot, igaz gyöngyöt, smaragd, opál, rubint, zafir és topáz köveket, melyeket a király kincses ládjából lopott el. Mindez úgy kopogott le az emberek fejére, mint holmi szivárványos jégeső. A becsületes nép fölszedte és hűségesen átszolgáltatta a palotában; de Egeus király azt mondá nekik: csak tartsák meg mind! Ha volna, két anynyit is adna azon való boldog örömben, hogy megtalálta fiát és hogy megszabadult a gonosz Medeától. Aki pedig látta azt a gyűlöletes tekintetet, mellyel Medea sistergő szekeréből nézett alá, az alig csodálkozott rajta, hogy a király és népe is örvendeztek, hogy megszabadultak tőle.

Thezeust nagy kegyébe fogadta az ő felséges atyja. Az öreg király maga mellé ülteté fiát a trónra. Elég bő volt az mind a kettejük számára. És nem győzte hallgatni, mit beszél az édes anyjáról, a hű Ethráról, gyermek-koráról és a számtalan gyarló kísérletről, mikor apró kezeivel akarta már elmozdítani azt az óriási nagy követ.

De Thezeus sokkal bátrabb és tevékenyebb volt, semhogy örömet vesztette volna az időt azzal, hogy olyanokról beszéljen, amiket már végzett. Nagyobb hőstettekre vágyott ő, melyeket érdemes lesz elmondani, de még meg is énekelni.

Nem is volt még soká Athenében és már is lebirt egy dühös bikát, melyet azután köz-szemlére tétetett ki a jó Egeus

király, népének nagy bámulatára. Nemsokára ezután olyan dologba fogott ez ifju, melyhez képest minden eddigi kalandja csak gyermekjátéknak tetszett.

Thezeus királyfi ugyanis egy reggel különös zajra ébredt. Azt tudta, talán valami roszat álmódott, mely álom még akkor is fogva tartja, mikor már fölriadt. Mert olyat érzett, mintha el volna telve a levegő bánatos panasszal, jaj-

szóval, és mikor jobban oda figyelt, keserves zokogást, mely sohajokat hallott, melyek a palotából, az utcázáról, a templomokból és a város minden egyes házából szálltak fel hozzá. A fájdalomnak ez a sokféle kifejezése, mely ezrek szivéből fakadt fel külön-külön, abba az egy szivrepszítő hangba gyült egybe, mely Thezeust felköltötte álmából. Gyorsan magára vevé ruháit — nem feledve el

MENTŐ UGRÁS. (Lásd a 287. lapon.)

saruít és aranyos markolatu pallosát — és a király elé sietve, megkérdezte, mi az oka ennek?

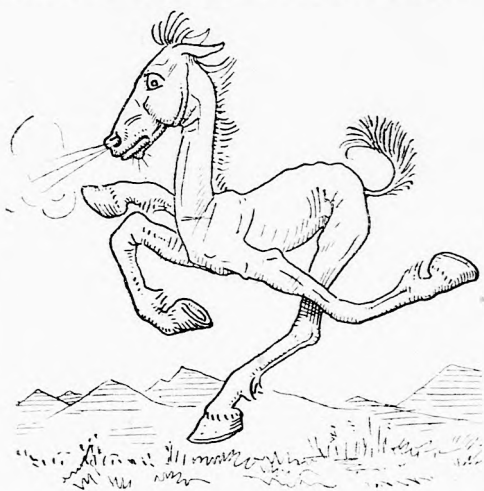
— Oh, édes fiam! szólt Egeus király csüggetegen, nagyon bánatos dolog az. Az egész évnek ez a legkeservesebb napja. Ezen a napon húzunk sorsot az áthéni ifjak és hajadonok között, kiket adjunk oda a Minotaurusnak, a szörnyetegnek!

— Minotaurus! kiáltá Thezeus kezét pallosa markolatjára téve. Miféle szörny az? Nem lehetne azt megölni?

Egeus király megrázta ősz fejét, és hogy Thezeus meggyőződjék, mily reménytelen az ő vállalkozása, elmondta neki az okát.

(Folytatása következik.)

NAGYRA LÁTÓ CZIGÁNY-LÓ.

KÉRKEDIK a cigány lova:

Ő is táltos, ha akarja;

Ő benne is nagy a szusz...

Tán biz' ő a Pegazus.

Ős magyarok harczi méne,

Melynek messze leng sörénye?...

Költők tüszkölő lova,

Mely szárnyon repül tova?...

Se nem táltos, se nem repül —

Földhöz ragadt kegyetlenül.

Csámpás vagy te, hallod-e!

Koplalsz, gazdád a more.

Hát csak a magasból szállj le!

Mert ha meglát a vén dáde:

Kötéllel megabrákol,

Végig-végig lazsnakol.

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

ESSEK helyet foglalni, hölgyeim és uraim! Mindjárt kezdődik! Visszavonhatatlanul utolsó előadás! Ma ingyen, holnap még pénzért sem!

— No, jó pénzért talán holnap is.

— Száz aranyért sem! Éppen most beszéltem a kapitány urral; azt mondta, hogy holnap már a kikötőben leszünk, akkor pedig kiteszik a szűrünket a partra. Ott pedig ki jobbra, ki balra indul, nem lehet szerencsém együtt látni a tisztelt társaságot. Hé, te lusta Károly! Hol vagy? Ugyan, kedves Bella, nézz utána, jöjjön tüstént, mert már együtt van a közönség.

— Hiszen ott lógatja a lábát a fejed fölött az árboczon.

— Csakugyan! Szaporán jöjj le, Károly, mert különben rajtad kezdem a produkciót és mindjárt czethallá változtatlak.

— Igen bizony, ha nem volna rám szükséged a mesterségednél. No de megyek már, csak várj egy kicsit. Nem igen kényelmes a kapaszkodás ezen a kötél-létrán.

A következő pillanatban Károly már lent volt, egy kis ideig összesugott Rudival, aztán következett a produkció. Nagyszerű produkció volt az; bátran elmondhatták, hogy ötven mértföldnyire sem akadna párja.

— Meghiszem azt, ti bolondos fiuk, szólt egy öreg ur. Mikor itt a sik ten-

geren vagyunk és körülöttünk ötven mértföldnyire nincs egyéb sós viznél.

— Már én arról nem tehetek, szólt Rudi. Én csak az igazat mondom, hogy ötven mértföldnyire mi vagyunk a legjelesebb bűvészek. Tehát figyelem! Kezdődik.

Rudi és Károly hozzáfogtak a mesterségökhöz és néha-néha még Bella is segített egy kicsit. Nem mondom, hogy valamely czirkuszban vagy színházban ügyesebb bűvészek nem lehettek; de hát Rudiéknak igazában ez nem volt a mesterségök, csak játékból üzték. A nézők pedigott a hajón nem voltak nagyon finnyások. Mert biz az egy kicsit unalmas, mikor a hajó napokig uszik a végtelen tengeren, s az ember nem lát egyebet mint eget és vizet: akkor kellemes mulatság még az is, amit ezek a jókedvű gyerekek véghez visznek. És Rudi valóbanügyes volt az ezermesterségben, melyet otthon egy pajtásánál gyakorolt, akinek czirkuszi bűvész volt az apja. És mert tudta, hogy a hosszú tengeri ut unalmas lesz, ellátta magát mindenféle holmival, ami ehhez a mesterséghez szükséges. Szerette is a hajón mindenki, és ahány utas volt, mind oda gyült, mikor előadást hirdetett a fődélzetben.

Ha sikerült egy-egy produkció, tapsoltak; ha nem sikerült, jót nevettek, maga Rudi legjobban, míg a kisebb Károly egy kicsit röstelte, Bella pedig biztatta, hogy kezdje újra. Ez alatt pedig az atyjok távolabb sétált a fődélzetben. Örült, hogy a gyermekek oly jól eltöltik idejüket a hajón; de neki bizony komolyabb dolgokon járt az esze.

— Eddig szerencsésen utaztunk, szólt magában. Remélem, most már baj nélkül meg is érkezünk. Csak aztán legyen is valami abban, amit a bátyám irt. A fáradságtól, veszélytől nem félek.

Levelet huzott elő a zsebéből. Nagyon gyűrött volt, látszott, hogy már sokszor elő szedegette. De azért megint csak elővasta azt a pár sort:

»Nem mese az, öcsém! Utána jártam én nagyon és teljesen bizonyos vagyok benne, hogy létezik az ezüst barlang; csak meg köll találni. Aki rátalál, dussz gazdag ember. Azok közt, akik először jöttek ide Ausztráliába, voltak néhányan, akik rátaláltak; de nem vehették hasznát, mert nem voltak hozzá való eszközeik. Aztán még nagyon kevés fehér ember jár itt, nagy volt a veszedelem a benszüllött vad maorik közt. Most sem igen kellemes dolog velök találkozni, mert a semmirevalóknak nagy örömük telik benne, ha fehér embert megölhetnek; sőt ha éppen éhesek, talán még meg is eszik. De most már vagyunk itt sokan fehérék, messze bent a rengetegben is vannak telepítvények, sőt már vagyunk többen is, mint kellene, mert az erdőkben már fehér rablók is csavarognak, akik nem sokkal jobbak a maoriknál. Hát bizony ide bátor ember kell. De tudom, hogy te nem ijedsz meg az árnyékdóttól, hát jőjj és segíts a kincskeresésben. Te bányász ember voltál, értesz is hozzá. A fiukat elhozhatnád, hadd próbálkozzanak a világban; Bella maradjon ott-hon az atyafiaknál.«

Csakhogy Bella nem akart elválni az apjától. Nem ijedt meg a nagy uttól,

kész volt velök tengerre szállni, elhagyni a föld tulsó részére, Ausztráliába. És az egész nagy uton meg is mutatta, hogy vitéz leányka, nem ijed meg egykönnyen; bajt, veszedelmet el tud viselni, sőt még ő biztatja atyját, testvéreit, mikor ezek már türelmüket veszítik a végtelen tengeri utazáson. Épen most meg a legjobb kedvvel segít a testvéreinek, akik azzal mulatnak, hogy a hajó többi utasait mulattatják.

Javában produkálta Rudi a maga bűvész mesterségét, mikor a hajó másik részén hirtelen zajos beszéd hallatszott, és ugyan ekkor a mélységből, a hajó alól valami sajátságos zörgés, receségés, surlódás hangzott. Egy pillanat alatt szétfutott a kis bűvész egész hallgatósága. Mert a hajón nagyon hamar megijednek az emberek és ez nem is csoda. Nagyon hamar megesis ott a baj.

Rudi egyelőre nem ijedt meg, inkább boszankodott, hogy ott hagyták a faképnél. Össze kapkodta és zsebre dugta a bűvész holmiját s éppen azt akarta mondani testvéreinek, hogy fogjanak hozzá valami más játékhoz, mikor egyszerre csak mind a hányan nagyot tántorogtak és elbuktak. A hajó nagyot recsent-ropant, aztán mozdulatlanul megállt. Nagy zürzavar, lárma, jajgatás támadt.

— Zátonyra jutottunk? Oh jaj! Mi lesz belőlünk! Végünk van!

Ez már nem volt tréfa dolog és Rudiék is, amint talpra álltak, sápadtan bámultak egymásra. Nem is igen tudták, mihez fogjanak: ők is jajgassanak, ijedezzenek-e? . . . de a következő pil-

lanatban már ott termett mellettök az atyjok és nyugodtan mondá:

— Ne rémüljetez meg, fiaim. Baj van, de egyelőre a veszély nem nagy. Zátonyra kerültünk, de a hajó nem sérült meg. Kiszabadulhatunk.

De ebben hiába biztak. A hajó oly erősen megfeneklett a zátonyon, hogy azt onnan egyhamar ki nem lehetett szabadítani. Talán ott is reked örökre.

A kapitány és a hajós tisztek leszálltak a vízre, le a víz alá, méregettek, kutatgattak, de szomorú hírral tértek vissza.

— Nem szabadithatjuk ki a hajót. Majd a kikötőből kell más hajókat segítségül hívni. A ki akar, itt maradhat, amíg segítség érkezik, de én azt tanácsolom, iparkodjanak csónakon eljutni a szárazföldre. Nincs nagyon messze: nézzék, amott már látszik a szárazföld, egy napi evezéssel el lehet oda érni, a tenger csöndes, tehát nincs veszély. Csónakunk van elég. Kiki vegye magához legértékesebb és legszüükségesebb holmiját. Aztán beosztom az embereket a ladikokba.

Mindenki belátta, hogy okosabbat nem tehetnek, mint amit a kapitány mond.

S egy óra mulva már az egész hajó népe csónakban ült, kiki egy-egy csónakkal, amit hamarjában össze ránthattott a holmijából. A többi ott maradt az elhagyott hajón; ha még valaha megkerül, jó lesz; ha nem — hát örülni kell, hogy életöket megmentették.

Egyik csónakban vagy tizedmagával ült Karthy ur s mellette a gyermekei: Bella, Rudi és Károly. Most már komo-

lyabbak, szótlanabbak voltak, mint ott a hajón; de nem estek kétségbe.

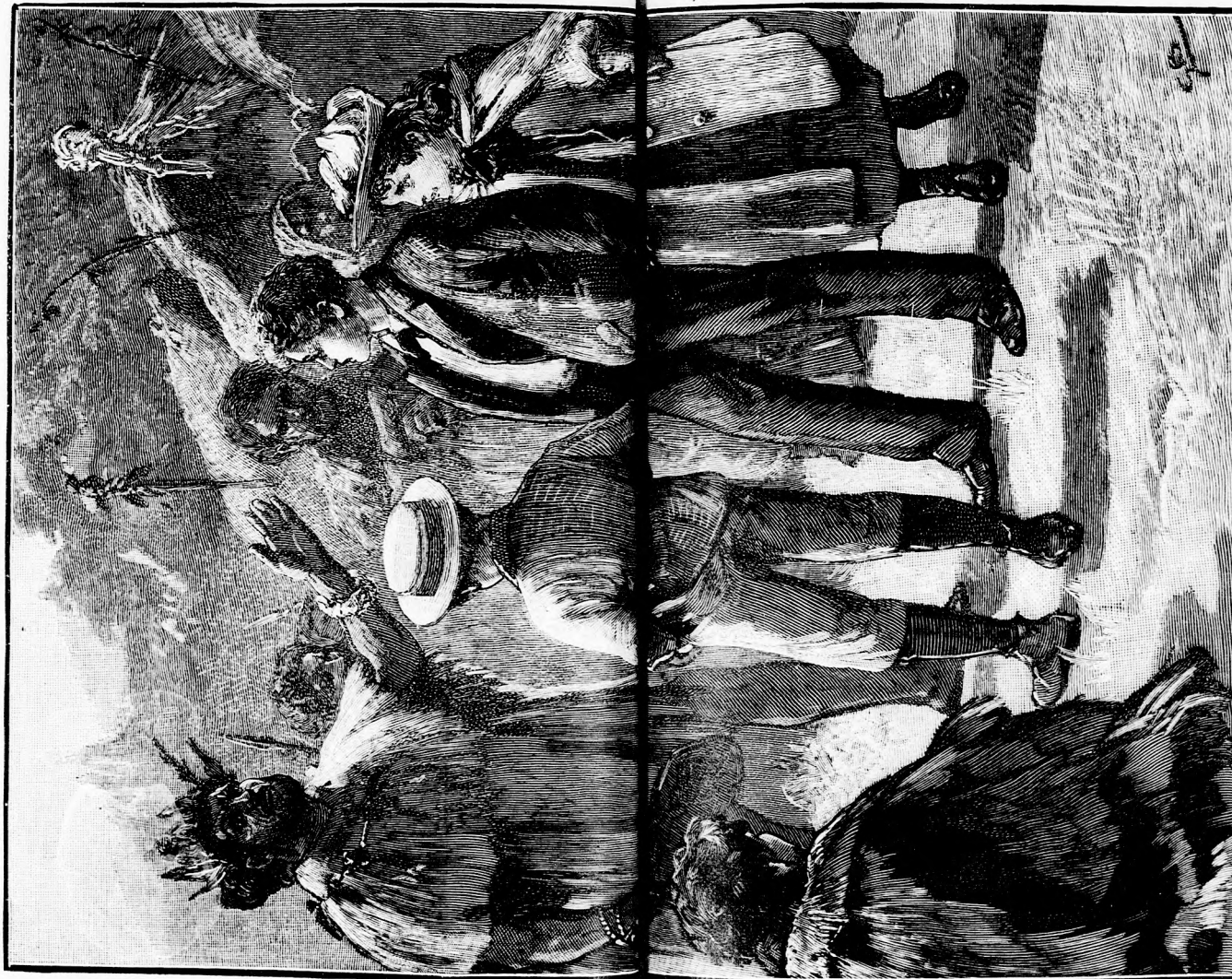
— Remélem, hogy estére kiérünk a partra, biztatta Karthy ur a gyermekeit. Ne féljeteK semmit. Tengeri uton ilyenmire késznek köll lenni. Kationa-dolog.

Csakugyan nem is volt semmi nagyobb veszedelem, habár néha egy-egy garázda hullám becsapott a csónakba. Ezt azonban hamar megszokták s inkább busultak azon, hogy így csónakon evezve, bizony nagyon lassan haladnak. Fölváltva eveztek a legnagyobb erőfeszítéssel, még Rudira és Károlyra is rákerült a sor: csak ugy esorgott róluk a veriték, amint a nehéz evezőt forgatták; de a rév csak nagyon lassan akart közeledni.

Már be is esteledett és még mindig messze voltak a parttól. Szerencsére tiszta holdvilágos éjszaka volt, bátran evezhettek tovább. Csak hogy az erejük már fogytán volt, alig-alig bírták már emelni az evezőt. Végre, végre! Éjfél lehetett, midőn elérték a szárazföldet. Kikötöttek, kiszálltak a csónakból és hálát mondtak a Mindenhatónak.

Merre eveztek a többi csónakok, mi lett velök, nem tudhatták, nem is törődhettek vele. Egy öreg hajós megszólalt:

— Most pihenjünk le. Reggel a part mentén tovább evezünk, majd csak eljutunk a kikötőig.

Leheveredtek a földre, s a nagy kimerültségtől csakhamar mély álomba szenderültek. Ha tudták volna, kik járnak ott közel, kik lesték már jó ideje

a partról, mikor ők még messze kint voltak a tengeren, de hogy aludtak volna oly jóízűen!

aki éppen olyan fekete volt, vigyorogva rámutatott az alvó három testvérrre s a férfiak némán intettek. Egy percczel később Bella, Rudi és Károly valami furesát éreztek. Mély álmukban jó ideig azt hitték, hogy csak álom... mintha röpülnének, mintha vinné őket valami... de mégsem lehet álom, érzik a mozgást s amint végre fölocsudtak és föltekintettek, elképedve látták, hogy mind-egyiköket egy-egy ijesztő ábrázatu vad ember viszi. Kiáltani akartak, de nem lehetett, rablóik hatalmas tenyereikkel elnémították.

PALLKA! (Lásd a 284. lapon.)

A két fiu eléinte dühösen kapálózott, rugdalózott, de az mind nem ért semmit. Bella okosabb volt, mindjárt belátta, hogy egyelőre nem tehet semmit. Inkább szétnézett s már az is megvigasztalta egy kicsit, mikor látta, hogy az az öreg asszony is ott fut velök, még pedig mindig ő mellette. S ha valami tüskés, bozótos helyre értek, aggodalmas gonddal mutatgatta az utat a férfinak, amerre ugy érhetett, hogy Bellát nem karmolták össze a ga-

Egy torz képü vén asszony lépett lábujjhegyen elő a bokrok mögül s utána három vagy négy izmos fekete ember, félig meztelen. Az vén asszony,

lyak. Tehát nyilván gondja volt reá.

Ezt csakhamar még a fiuk is észre vehették. Miután fekete rablóik nagy darabon futottak velök, végre letették

a földre s kézen fogva vezették őket. Bellával azonban oly óvatosan, gyöngéden, szinte félve bántak, hogy a fiuknak ez mindjárt feltűnt. Rudi megszólalt:

— Bella, próbálj csak megállni. Nekem úgy látszik, mintha félnének tőled.

Bella meg is állt, sőt leült a föbe. A vadak alázatos képpel engedték és megálltak mellette. Nem vették ugyan le róla a szemöket, de nem gátolták, hogy tegyen, amit akar: üljön, álljon, feküdjék. A fiuknak ezt nem engedték meg, azok nem mozdulhattak kísézőik mellől, kik keményen fogva tartották.

— Oh Istenem, mi lesz velünk! sóhajtott Bella. Ezek vademberek, elraboltak! Hova visznek most minket? Mit gondolsz, Rudi?

— Bizonyosan a tanyájokra. Ott pedig aligha jót akarnak velünk. Mi ketten nem menekülhetünk, nagyon erősen fognak. De veled jobban bánnak, te talán próbálhatnál valamit.

— Az lehetetlen... hova futhatnék ezen az idegen földön? És ezek a szörnyetegek utól is érnének rögtön.

— Igazad van. Egyelőre nem tehetünk semmit. Nagy baj, de nem tehetünk semmit. Azt hiszem, legokosabb lesz, ha nem ingereljük őket.

A vadak csak néztek s látszott, hogy nem értenek semmit a beszédből. Az öreg asszony azonban integetni kezdett Bellának s az elborult égre mutogatott.

— Azt hiszem, esőtől fél... hát menjünk Isten nevében.

— Tovább mentek és nagy ideig bolyongtak hol sík mezőn, hol sűrű erdőn keresztül, míg végre teljesen kime-

rülve valami tanyaféléhez értek. Nehány kunyhó állt ott, galyakból össze róva. Egyikbe bevezették a foglyokat s a három testvér holtra fáradtan rogyott a földre. A vadak a kunyhó bejáratához álltak s többé nem törődtek a foglyokkal; de az öreg asszony mihamar valami gyékény félével és nagy csomó mohával, puha fűvel tért vissza s egészen kényelmes ágyat vetett Bellának. A fiukkal nem törődött.

— Világos, hogy tőled félnék. Benned valami csodát látnak, szolt Rudi. Mondd nekik, hogy eresszenek minket el innen.

— De hiszen nem tudok a nyelvükön! ... És én egymagam maradjak itt? Meghalok a félelemtől ... nem tudom, mit akarnak velem ... hátha még jobb zsákmánynak tartanak, mint titeket! Oh Istenem, hova jutottunk? ...

Ekkor egy idegen hang, de az ő nyelvükön megszólalt:

— Bizony ide nagyon rossz helyre jutottak.

Meglepetve néztek föl. A kunyhó ajtajánál egy izmos termetű férfi állt, puskával a kezében. Az arcza hasonlított a vadakéhoz, de nem volt olyan fekete. Az öltözete pedig olyan volt, mint az európai embereké. Belépett és nagyon nyugodtan nézett körül, aztán az ott őrködő öreg asszonynak mondott valamit, ami úgy hangzott hogy »Pahika«. A vén asszony nagyott bólintott rá. De a három testvér ezzel nem törődött, csak arra gondolt, hogy van itt valaki, aki nem egészen vad ember és akivel beszélhetnek.

— Oh kérem ... akárki ön, mentsen meg minket! szolt Rudi.

— Csak csöndesen és nyugodtan, kis barátom. Majd meglássuk. Kik vagytok?

Elmondták röviden: kicsodák, honnan jöttek és mért jöttek, hová akartak eljutni és hogy kerültek a vadak kezébe.

— Hm, az nagyon furcsa, hogy az ezüst barlangot keressetek. És éppen ez a kis leány. No's, ezek a maorik rég leskelődnek már ilyen fehér leánykára. Neki nem is lesz itt semmi baja. De titeket, fiuk, alkalmasint azért hoztak ide, hogy egy kis multságuk legyen, amíg agyon kínoznak, megsütnek.

A gyermekek elsápadtak. S helyökben a legvitézebb fiu is aligha maradt volna meg vitéznek. Vadak kezébe jutni és azt tudni hogy holtra fogják kínozni, megsütik, megeszik, — ez nem a legkellemesebb biztatás. De a fiuknál talán még inkább megrémült a jó leányka s könnyörgő hangon mondá:

— Oh, legyen irgalmas...! Segítsen rajtunk, az Isten is megáldja! Mentsen meg... vagy mentse meg legalább a testvéreimet!... atyánk gazdagon meg fogja jutalmazni.

— Megteszem én azt jutalom nélkül is, csak lehessen. Csakhogy az nem olyan könnyű ám.

— Önnek bizonyosan lehetséges... hiszen ön nem ezekből a vadakból való és mégis itt jár... bizonyosan nagy hatalma van köztök.

— Dehogy van! Csak éppen hogy megtűrnék. Én nem vagyok se maori, se fehér ember. Bond a nevem... az apám fehér ember volt, az anyám maori, itt bolyongtam mint gyermek a vadakkal, aztán bejártam a világot apámmal, aki

hajós ember volt... de vissza vágytam ide, a szabad erdőkbe... és most sem a fehérék, sem a maorik nem vállalnak el testvérül... No, de ez most nem tartozik ide. Abban igazatok van, szegény gyerekek, hogy én nem vagyok olyan vad szörnyeteg, mint ezek az én féltestvéreim.

— Akkor hát segít rajtunk, ugy-e?

— Megpróbálok. De most hamarjában semmit sem tehetek. Látjátok, hogy nagyon szorosán őriznek. Meg köll várni, míg haza tér Ranzsitiva.

— Jaj, hát az kicsoda?

— Az a főnöke ennek a törzsnek. Majd megvállik, milyen kedvében lesz.

— De hát mit akarhat velünk?

— Hogy veled mit akar, kis leányom, azt tudom. Van itt annak a maori népnek egy meséje, hogy valahol a hegyek közt van egy csoda barlang, telisded tele ezüsttel, de ezt a barlangot csak akkor találják meg, ha egy fehér leányka lesz köztök s az vezeti őket oda. A kincssel aztán kifizetik a fehér embereket, hogy mind elmennek és itt az egész föld megint csak a maoriké lesz, mint volt hajdan, mikor még nem találtak ide a fehér emberek. Régtől fogva azon vannak tehát a maorik, hogy fehér leánykát kerítsenek a kezökbe. Sokszor megtámadták már a telepítvényeseket, de hiába, mert a szemes, bátor fehérék vissza verték. De most kaptak Pahikát. Ez a neved, leányka. Neked tehát nem lesz semmi bajod. Nagyon fognak rád vigyázni, el nem menekülhetsz, de bántani nem fognak, sőt a kedvedet fogják keresni.

— Oh, de hát Rudi és Károly? Akkor hát őket kell először megmenteni.

— Az bizony sürgetősebb. De most vigyázzatok. Ne mutassátok azt, mintha velem jó barátságban volnátok, mert akkor gyanakodnának.

Épp ekkor zaj hallatszott messziről.

— Ez Ranzsitiva... ismerem a hangját... vadászatról jön haza, szólott Bond. Eléje köll sietnem, hogy üdvözöljem.

Látszólag örvendve s nagy hadonázással szaladt ki. A testvérek szörnyű aggodalomban maradtak ott s látták, hogy nem mozdulhatnak, mert az öreg asszony és az örök nem mozdultak a kunyhó előtt.

— Oh, mi lesz most velünk! sóhajtá Károly.

— Biznunk kell a Gondviselésben, szólott Rudi. Bellának egyelőre nem lesz baja, már ez is valami. Minket pedig talán megment ez a félvad ember... én bizom benne... majd oda adom neki jutalmul az órámat.

Nem volt idejük több beszédre. A kunyhó előtt lármás csapat állt meg s az örök egyszerre csak oda léptek Rudiékhoz, kézen fogták és kivezették őket a rettenetes Ranzsitiva elé.

Ettől a maori kiskirálytól bizony akárki megijedhetett volna. Hatalmas természetű ember volt, az arca tele kiszurkált figurákkal. A hajába madártollak voltak tűzve, a ruhája azonban mindenféle szedett-vedett holmi volt, amit alighanem csak úgy lopkodott össze a fehérektől. De azért mégis királyi ruha volt az, mert a többinek még olyan sem volt. A kezében pedig a

maorik rettentő fegyverét tartotta, a *meré-t*, mely egy hegedüformára kifaragott erős tuskó.

A mint Ranzsitiva a három testvért megpillantotta, villogó szemekkel kiáltott fel:

— Pahika! Varaki! (Lásd a képet a 280.—281. lapokon.)

Ami annyit tesz, hogy; »fehér leány, idegenek.«

Aztán nagy hangon beszélt még tovább és a körülte álló vadak nagy örvendéssel integettek, mint akik helyesnek találják a beszédet. Rudiék meghökkenve álltak ott, nem értve semmit a beszédből. Annál nagyobb volt persze az aggodalmunk.

(Folytatása következik.)

A TENGERÉSZ BUCSÚJA.

(Képpel a czimlapon.)

ISTEN hozzád, feleségem,
Kis lányom, Isten veled!
Már szedik fel a vas horgonyt,
Ismét messze elmegyek.

Nagy vizeken, ingó hajón,
Távol földrészek felé —
Amig onnan vissza térek,
Sok idő telik belé.

Tán egy év is, talán kettő...
Mert erős bár a hajó,
De a hullámozó tenger
Kétes, meg nem bízható.

Nöm, gyermekem! Isten óvjon!
Vegyétek áldásomat,
Hogy boldogan lássam viszont
Az én kis családomat!

ANDORKA TAPASZTALÁSA.

— Kicsi beszélyke a kicsinyeknek. —

(Két képpel.)

AGY vigság volt a gyerek-szobában. A kis Andorka éppen fölpróbálta a gyönyörű püspöksüveget, melyet Gizuskával és Iluskával együtt pompásan készítettek el. Meg is volt győződve Andorka, hogy nincs olyan igazi püspök, akinek ilyen süvege legyen. És én, nem tagadom, magam is azt hiszem.

De az igazi püspöknek mégis csak jobb dolga van. Mert hát az igazi püspök nem kénytelen olyan keserves munkára ráfaryarodni, mint amilyen Andorkára várt. Könnyű a püspöknek! Tud írni, olvasni. De bezzeg, ha kezébe nyomnák az ábéczés könyvet, meg a palatáblát, hogy azokat az ákom-bákom öreg betűket írja le a könyvből a táblára, akkor majd elmulna a kedve. Ugy-e?

Már legalább Andorkának elmúlt. Mert éppen mikor javában készült, hogy püspök legyen, beszólt a mama:

— Gyerekek, aztán el ne felejtsétek, amit mondtam. Ma hat betűt kell szépen megtanulni, leírni. Ozsonnâig elkészüljétek. Ozsonna után játszhattok.

Ez már borzasztó volt, ugy-e? Eleinte mind a hárman rettentően borzasztónak találták, de legkivált Andorka, ami nem is csoda, mert neki volt a fején a gyönyörű püspök-süveg.

— Én most nem akarok azokkal az unalmas betűkkel vesződni! mondá durczásan.

Iluskának sem volt valami nagy kedve hozzá, de a fortélyos Gizuska másképp gondolkozott.

— Azok a betűk nagyon unalmasok ugyan, de az ozsonna nagyon jó. Már én csak hozzá fogok.

Amibe pedig Gizuska bele fogott, abba Iluska is bele fogott. Most különösen nagyon hamar belátta, hogy ezeken a nehéz betűkön csakugyan jó lesz mentül hamarább keresztül vergődni. De Andorka nem látta be.

— Rá érünk arra ozsonna után is ... vagy holnap is ... vagy majd jövő télen.

És mert ő nem akart szorgalmaskodni, nem hagyott nyugtot a testvérekének sem. De az a rettentően szemes mama a szomszéd szobából is észre vette ezt és újra csak betoppant.

— Nem szabad zavarni a testvéreidet. Te ide állsz most a sarokba, így ni!

Itt a könyv, itt a tábla, most itt végezd a dolgodat. Addig nem szabad innen mozdulnod, míg el nem készülsz.

No, ez még borzasztóbb volt. El is szánta magát Andorka, hogy ilyen borzasztóságot nem tűr el. A könyvet lecsapta, a táblát letámasztotta a falhoz és kemény eltökéléssel mondá:

— Csak azért sem! Ha itt kell állnom, hát jó! Itt állok, de a betűket mégsem csinálom. Nem én!

Nem is tette. Ott állt duzzogva és azon törte a fejét: hogy milyen kár, hogy nem igazi püspök! Akkor nem volna ilyen bajban. Gizuska és Iluska pedig ezalatt egy kis fejtöréssel, iparkodással elkészültek és mihamar siettek a másik szobába. Nem is jöttek többé vissza. Nyilván jól elvégezték a dolgukat.

De hol maradhatnak oly sokáig? Andorkának valami rettenetes gondolat ju-

tott az eszébe. Talán bizony már itt is az ozsonna ideje és a mama nem tréfál... Gizuska és Iluska ozsonnálnak, őt pedig nem hívják?

— Ha nem hívnak, nem is megyek! Nem bánom, ha éhen halok is. Ha nem szabad innen mozdulnom, hát nem mozdulok. De a betűket mégsem csinálom.

Mikor azonban ezt mondta, már nagyon nagy kedve volt a sirásra. Mert az csakugyan szörnyűség... Gizuska és Iluska megozsonnálnak és most talán már kint jászanak a kertben, udvaron. És milyen hamar elkészültek a dolgukkal... és most egész estig vigan lehetnek. Utójára bizony talán mégis ők cselekedtek okosabban. Olyan szomorú itt álldogálni... éhesen, unatkozva!

Addig-addig töprenkedett Andorka, míg végre szépen lassan fölvette a táblát, dologhoz látott és egy kis küzködéssel el is készült. Sietett a mamához. Ez pedig így szólt:

— Jól tetted, hogy meggondoltad a dolgot. Most mehetsz játszani. Az ozsonnától már elkéstél, annak ma már elmúlt az ideje.

Nagyot csuklott Andorka és bizony majd sirva fakadt. Hát elvégezte a dolgát és mégis elvesztette az ozsonnát. Oh, ha idején végezte volna!

— De hiszen jól van, nem esik ez meg rajtam többször! szólt magában. Idején jól végezett munkának, látom, megvan a jutalma; de aki csak megbánásból teszi, legföljebb bocsánatra számíthat.

MENTŐ UGRÁS.

(Képpel a 276. lapon.)

NAGYON gyanakodtam én a minap mindjárt, mikor Vad Laczi olyan nagyon fogadkozott és égre-földre ígérte, hogy ezentul ő már olyan minta-gyerek lesz, akire ujjal fognak mutatni. Eddig is ujjal mutattak rá, az igaz; de csak azért, hogy megmutassák a legvásottabb fiut, akitől őrizkedni kell; de már ezután azért fognak rámutatni, hogy mindenkinek példakép mutassák. Mert hát a legutolsó gonosz csinyét nagyon megérezte és csakugyan forgott olyan valami is a fejében, hogy talán megpróbálhatná egyszer, nem mulatságosabb-e az, ha valaki olyan, mint az a Szende Pistike.

Mondom, ilyet gondolt ő csakugyan: és valóban, mindjárt is gyanakodtam, hogy nem fog Vad Laczi sokáig így gondolkozni. Eleinte szinte azt hittem, hogy csalódtam. Teljes három napig tartott, hogy senkinek sem lehetett panasza Laczira. Nagyon csöndes volt, csak a hátát, fülét tapogatta meg néha, mert az még sajgott egy kicsit. Meg a nádpálczára is nagyon görbe szemmel nézett. A negyedik napon szép tavaszi idő volt. Ezt már igazán kár volna föl nem használni.

— Kisétálok egy kicsit a mezőre, csak ide a kert mögé. No, már abban csak nem lehet semmi rossz, ha szépen sétálgatok ilyen gyönyörű napon.

Már ebben csakugyan nem találhatott senki semmi rosszat. Laczi barátunk tehát kísértelt és nagy öröme telt a szép zöld mezőben. Mégis csak jobb ez, mint a hideg, havas tél. Már nem sokára érdemes lesz fára is mászni, akár gyümölcsért, akár madártojásért.

Nem tudom, ezt a tervét is egészen jónak és szépnek találta-e Laczi; de hát végre is azt nem tudta senki, mi a szándéka. Maga sem gondolt erre sokáig, mert megpillantott valamit.

— Ni, ott az a haszontalan bika, mely aminap megkergetett. Megállj csak, hitvány jószág!... most azért is megfizetek.

Gyorsan kigondolta a fortélyos hadi tervet. Tele szedte a zsebeit kövekkel s egy sűrű bokor mögé lopózott.

A bika békességesen legelészett, mikor egyszerre csak nagyot koppant a háta. Csodálkozva nézett föl, ki meri bántani? Nem látott senkit. Megrázta a fejét és tovább legelészett. Alig harapot újra bele a fübe, megint nagyot koppant, még pedig most már a fején. Meg is érezte egy kicsit. Erre aztán nagyot mordult és haragosan nézett szét a vakmerő támadó után, hogy felöklelje.

— Nézhetsz, barátocskám, szólt magában Laczi ujjongó kárörömmel. Nincs ám annyi eszed, hogy kitaláld, honnan repül a kő. Még egyet kapsz!

Kapott is. De a bösz bika ekkor már figyelt, neszelt s meglátta, hogy a bokor mögüli repül a kő, meghallott egy kis mozgást is. Rettentőt bömbölt, aztán vilám gyorsan neki iramodott a bokornak.

— No no... jaj! Bizony mindjárt a nyakamon lesz! kiáltá Laczi megrettenve.

Sok idő biz' abba nem telhetett bele, tehát nem maradt más mentség, mint futni. De ekkor látta csak Laczi az igazi veszedelmet.

— Jaj ez az ostoba kerti fal... mig ezt megkerülöm, utól ér... jaj! Már a sarkamban van... mindjárt felöklel... oh! Nincs más hátra, keresztül kell ugranom a falon... talán sikerül, nem nagyon magas.

Ugrani pompásan tudott Laczi, s amint kétségbe esett erőfeszítéssel neki rugaszkodott, szerencsésen át is ugrotta a falat. A tulsó oldalon aztán gyorsan röpült le... de jaj!... hová? Egyenesen a melegágy üvegtábláira!

Az üveg csörömpölt, Laczi jajgatott és ordított, apja pedig, ki nem messze

sétált a kertben, oda szaladt. Össze tépett ruhával és egy kicsit meg is vérezve sántikált elő Laczi az összetört üvegtáblából. Szerencsére az üvegtáblának lett nagyobb baja nem neki.

Hanem a beszámolás, hogy miért repült oda a melegágyra, az nehéz volt. Mégis csak meg köllött vallani, és úgy hallom, hogy Vad Laczinak aztán nem valami kedves oszonnája volt.

Most megint fogadkozik, hogy igazán ez volt a legutolsó csinyje. És most sem igen bizom benne; de hát majd meglátjuk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK

A „*Kis Lap*“ XL. kötet 15-dik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

Elemér. Erdély.

Helyesen fejtették meg: Baranyay Gizella, Cséri Ilona, Szent-Imrey Kató, ifj. gr. Csáky Gyula, Lányi Alexa, Oltai Bella és Károly, Takáts Lajos, Ódi és Pista, Pintér Rózi, Mitteregger Miczi és Andor, Hirschler Jolán, Mitterer Gizella, Koch Pepi és Janka, Gonda László, Gulyás Mariska, Sztankovits Gyula, Peteley Erzsike, Moser Ferencz és Miksa, Vadas Zoltán, Seefehlner Emilia és Aranka, Pálesch Erzsí, Buzáth Jolán és Lajos, Prettenhoffer Pistike, Máday Pista, Roheim Ilona és Irénke, Havas Miklós, Gschwindt Ernő, Bernáth Géza Emil Dezső, Gretzmecher Vikta és Gyula, Roth Rudolf és László, Schmitzer Margit és Tóni, Mandel József, Rosznay Dezső, Hubert E. (Nevet ird ki egészen, különben máskor nem közölhetem F. b.) Kherndl Margit, Brüll Elli, Szeszlér Aladár, Bartos Magda, Zipser testvérek, Ráth Aranka és Béla, Stauber Erzsike, Philip Bertha, Schosberger L. Gida, Vári Jenő, Mader testvérek, Leskő Irénke és Piroška, Murárik Berezi, Könyöki Ella, ifj. Imrédy Kálmán, Kispál Bálint, Dvorszky Paula, Vuskiits Ilonka.

*

A „*Kis Lap*“ XL. köt. 15-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Förster Márta, Író Lajos, Sonnenfeld Frigyes.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Korchmáros Elemér. Azt az ágyat, melyet a »Stefania-gyermek-kórházban« láttál s me-

lyen fejről a »*Kis Lap*« táblácskája függ: csakugyan a nálam begyűlt fillérekből alapítottam ezelőtt vagy tíz évvel. Az én apró híveim kegyes szívének egyik legszebb emléke az. — **Stauber Erzsike.** Jó, de nagyon is könnyű. — **Vári Jenő.** Kedves tudomásul veszem szorgalmas voltodat. — **Scharff Jenő.** Mindenek előtt gondos írást kívánok. Szép írás, mint a szép ruha, nem telik mindenkitől; de gondos írás, mint a tiszta ruha, tartozó kötelesség magunk és mások iránt. Még a nevedet sem bírtam helyesen elolvasni; csak sejtem, hogy »Scharff« az. Ha takarosan megírva újból beküldöd a rejtvényt, ne mulassz el bővebb magyarázatot adni a fölvetett nevek mellé. Beszélhetsz p. szt. Ambrusról, Béla királyról. Így értékesebb lesz a feladványod, melyet egyébként szabatosan szerkesztettél meg. — **Lang Mariska és Margit.** Ha másutt még meg nem jelent, szívesen közlöm. Várom az értesítést. — **Szeszlér Aladár.** Karácsonra ismét nagy pályázat lesz kitiúzte négy díszes jutalommal. A »Tavaszc« cz. vers, mely soraidhoz mellékelve van, még messze áll attól, hogy közölhessem. Irójának mindenek előtt a vers-írás szabályaival kell tisztába jönnie. Ha már semmi újat nem mond el benne (mert hogy elolvadt a hó, fakad az ibolya, fecske, gólya visszatér s a patak ismét vígan csörgedez: általán ismert dolgok) legalább csinos, pattogó versformába kell szedni. — **Tóth Menyhért.** A fogaskerekű vasut feltalálója a svájci mérnök Zschokke, a hasonló nevű híres német írónak fia. — **Brüll Elli.** Nagyon is könnyű. — **Mráz Diné.** Az uralkodó háznak számos ifju tagja igenis olvasója volt a »*Kis Lap*«-nak, s nehánya még most is az. — **Zipser testv.** Az *á*-val elosztott *ly* mit jelent sen? Vagy ezt, hogy *ly-en á*, vagy ezt, hogy *á* alatt *ly*. De hát ez micsoda? — **Fronsac Adorján.** Jól sejtet: én is jártam már hazában, a déli Avignonban, s láttam ott az ellenpápák ódon kastélyát. Ennek rajzát s leírását azonban korainak tartom a »*Kis Lap*« olvasóira nézve. Szíves üdvözlöt. — **Mader testv.** Sok szorgalomról, ügyességről tanuskodik a beküldött rejtvény; de az alapjául választott politikai jóslatot kettős okból nem tartom korszerűnek: 1-ször ami a »*Kis Lap*« olvasóinak korát, 2-szor ami azt a kort illeti, amelyben a jóslat kelt. Ma már hála Istennek, nem leszünk, de vagyunk már. — **Stern Ilona és Irma.** A két apró történetke meg fog jelenni. — **Bernáth testv.** A kis tréfának sorát ejtem. — **Witz testv.** A közlendők sorába ígtattam. — *Több levélről a jövő számban.*